

radostou, ktorá rastie a dodáva ti istotu.“ (František)

23.3. PIATOK

„Ale Pán je so mnou sťa mocný bojovník; preto tí, čo ma prenasledujú, padnú a nič nezmôžu, budú zahanbení, lebo nič nedosiahnu: bude to hanba večná, nezabudnuteľná... Spievajte Pánovi, oslavujte Pána, veď vyslobodil život úbohého z ruky zločincov.“ (Jer 20, 11. 13)

Kríza ako šanca:
v. 10.: „Môj dedo“

Vyzeralo to na obyčajných pár slov. Prišiel ma poprosiť o modlitbu za svojich kamarátov, aby vyhrali v jednom dôležitom zápase. Je ich kapitán. Má ich rád a veľmi si prial, aby to spoločne dokázali. Lenže nakoniec sme si porozprávali oveľa viac. O živote, o smrti, o láske i nádeji. Pár slov pre vás...

Je to mladý muž, teda skôr ešte len chlapec. Má však v očiach niečo, čo u chlapcov a dievčat v jeho veku nie je zvyčajným javom. Dlho som tomu nerozumel, hoci som z toho dačo tušil... „S mojím dedom sme chodievali na ryby. To on ma naučil. Boli to najkrajšie chvíle môjho detstva. Lenže môj dedo bol vážne chorý. Niekoľko krát prekonal infarkt. Bol som za ním aj v nemocnici v B. Veľmi trpel.“ Slová mladého muža o jeho veľkom vzore: o jeho dedovi. O tom, ktorý pomáhal jeho bratovi, aby mohol hrať hokej, ktorý v rodine bol oporou, posilou, vzorom. Jeden muž... „Lenže raz keď sme išli z rybačky sa to stalo...“ Pochopil som. Slzy boli dôkazom...

„V jednej chvíli dal nohu na pedál a auto sa skrútilo. Kričal som na neho, ale už bol mŕtvý. Rýchlo som stočil auto do priekopy. Zomrel mi pred očami.“ Aké to je prísť o niekoho drahého? Aké to je, keď zomrie priamo pred vami? A čo je to vlastne smrť? Nemáte z nej strach? Nie je ona koreňom vašich existenčných obáv a neistôt? „Teraz, keď som sám na rybách, viem, že tam je so mnou. Jemu už je dobre. Tam, kde je, mu je určite lepšie...“

Určite. Ponad naše strachy, neistoty, boje i plače, zúfania i pády je obloha, je nebo. Nebo... Nebojte sa, priatelia uveriť v „to“ viac. Ono to totiž je to skutočné. V to verím. Prajem vám pekné dni plné pokoja a v mene môjho mladého priateľa...

„Nezabudnite na toto: Boh je väčší, než naše slabosti, naše nevernosti, naše hriechy. A chyťme sa Pána za ruku, pozrime na kríž a podme vpred.“ (František)

24.3. SOBOTA

„Pán nás bude strážiť ako pastier svoje stádo“ (Jer 31, 10)

Kríza ako šanca
v. 12.: Náhoda, či zázrak?

Buď sa na situácie nášho života pozeráme ako na niečo bežné, obyčajné, čo ide ako tak alebo sa učíme veriť v to viac, v nádej, veriť v zázraky a v to, že Boh je tu a je medzi nami. K tomuto blogu ma podnietila jedna zdanlivo obyčajná situácia...

Raz sme išli stopom s jedným mojím priateľom do O. Čakali sme u nás v P. Zobral nás do

svojho športového „pežotíka“ jeden mladý muž. Obyčajne neobyčajné rozhovory o živote, práci, autách a tak... Mladý, šikovný „pohodák“. Vyložil nás v N. Stop šiel ďalej. Dostali sme sa ešte do jednej dediny, ale z tej sme sa už ďalej nepohli. Dali sme si kávu a cesta domov. Pekne strávený čas s priateľom a zaujímavými ľuďmi. Pred nejakým časom prišiel ku nám na faru jeden párik. Ona Lenka. On Michal. Že či by som ich nezosobášil. Koncom júna... Ved' prečo nie. V tom nie je žiaden problém. Trošku sme sa spriatelili, požartovali a tak. Život išiel ďalej... Túto nedelu sme sa strelí zas. Niečo vo mne mi hovorilo, že som ho už dakedy v živote stretol. A tak som sa ho spýtal... Záver asi tušíte. V tom „pežotíku“ nás viezol on, Michal.

Zvláštne, či obyčajné? Náhoda či zámer? Osud alebo zázrak?

Vyberte si ako myslíte. Pre mňa to bol jedným slovom zázrak. Nie malý. Zázrak priateľstva, dobra a hlavne nádeje. Nádeje v to, že Bohu nie sme ľahostajní.

Prajem vám pokoj v srdci.

„Nech nám Mária, Matka milosrdenstva, dá do srdca istotu, že sme Bohom milovaní. Nech je nám nablízku v okamihoch, keď sa cítime osamotení, keď sme pokúšaní vzdať sa pred ťažkosťami života. Nech nám sprostredkuje citeľnie svojho Syna Ježiša, aby sa naše pôstne putovanie stalo skúsenosťou odpustenia, prijatia a lásky.“ (František)

18.03. NEDEĽA

„Takáto bude zmluva, ktorú po tých dňoch uzavriem s domom Izraela, hovorí Pán: Svoj zákon vložím do ich vnútra a vpišem ho do ich srdca; ja budem ich Bohom a oni budú mojim ľudom.“ (Jer 31,34)

Kríza ako šanca:
v. 1.: Pozrel som sa jeho očami

Bol zničený. Bol na dne. Nemal už prečo... To zlo, ktorého sa na krátky čas stal súčasťou ho zničilo. Nemal prečo a pre koho. Dnes je však už iný. Jeden príbeh jedného muža, ktorý vstal.

Išli sme z F. do P. Zastal nám. „Bál som sa vás. Mám zlú životnú skúsenosť, čo som prekonal. Urobil som v živote jednu obrovskú chybu.“ Mlčanie. M. a ja sme mali za sebou skvelý deň na kopcoch. Boli sme unavení. A on mlčal tiež. Až kým... „R. mohol by si mi, prosím poslať číslo na pána M.“ Telefonát od môjho priateľa M. Po jeho vybavení sa nás pýta: „ste členovia nejakej náboženskej organizácie?“ „Som katolícky kňaz.“ „Dúfam, že za tento dobrý skutok budem nejakým odmenený.“

A pokračuje ďalej. Medzitým prechádzame cez F. sedlo smerom na P.

„Mal som dost. So ženou mi to nevychádzalo. Práca nebola dobrá. Všetko sa kazilo a deti... A tak som prijal jednu ponuku. Ja, naivný hlupák som si myslel, že pomáham... Keď som sa dozvedel, o čo išlo skoro som sa zrútil. Nemal som chuť nič robiť. Nemal som chuť na nič.“

Nechcem vám písať viac o tom „zle“, ale z tých pár slov, čo mi povedal a z tých pár „medziriadkových“ naznačení som pochopil, že to bolo fakt zlé.

„Naučilo ma to viac si vážiť svoju manželku. Nemôžeme mať deti, a tak sa učíme milovať sa navzájom... Manželia budú po rokoch nepriateľmi alebo najlepšími priateľmi.“

Cítil som, že to druhé platí pre neho a pre jeho drahú.

Miesto do P. nás zaviezol až domov. Rozprávali sme sa o autách, o vnútri a vonkajšku, zistili sme, že máme spoločného známuho... a keď u nás na fare sedel pri našej skvelej káve tak medzi rečou tento hľadajúci veriaci v Boha povedal jednu vetu: „Čokoľvek robíš pre človeka dobré, robíš to pre Boha.“

Ďakujem Ti Pane za toto stretnutie s týmto nádherným

človekom a ďakujem Ti, že má túžbu žiť a milovať. Ďakujem...

„Nemáme malomyselne, keď vidíme naše obmedzenosti, naše hriechy, naše slabosti: Boh je tu nablízku, Ježiš je na kríži, aby nás uzdravil. Toto je Božia láska. Pozrime na kríž a povedzme si v duchu: „Boh ma miluje.“ Je pravda, sú tu tieto limity, tieto slabosti, tieto hriechy, ale on je väčší než obmedzenosti, slabosti a hriechy.“ (František)

19.03. PONDELOK

„Pánovo milosrdenstvo chceme ospevovať naveky; po všetky pokolenia hlásať svojimi ústami tvoju vernosť.“ (Ž 89,2)

Kríza ako šanca:
v. 2.: Sušené jabĺčka

Ako to tak v živote býva, človek dostáva pomoc práve vtedy, keď ju najmenej čaká a zároveň ju tak veľmi potrebuje. O jednom stopárskom stretnutí, o dobrých mladých ľuďoch i o inom...

Stál som za T. Cedulka v ruke a v hlave i v srdci ešte spomienky na skvelé stretnutie s mojím priateľom J. Na to, ako sme dokázali rozprávať svoj život a tešiť sa z neho ako z daru.

Snezilo a ja som sa modlil. Po-
važujem to za správne využitie
svojho času. Modlitbu
a žehnanie. Teda učim sa tomu.
„Kam by si potreboval
hodiť?“

Dvaja mladí ochotní pomôcť.
„My ideme ďalej, ako máš na
ceduľke.“

„To nevedí, aj ja idem ďalej...“
Pár slov na pozdravenie sa
a vyražame.

Poňúkol som im svoje sušené
jablčka, čo som dostal od svoj-
ho priateľa. A potom... Viete,
rád hovorím o tom, kým som,
ak tí, ktorí idú so mnou
(vlastne skôr ja s nimi) majú
túžbu počúvať. Ja ich počúvam
rád, veď každý človek má
v sebe toľko bohatstva!

A tak sa zhovárame. O viere.
Mladý muž hovorí, že je neve-
riaci. Z jeho postojov badám,
že je to veľmi vzácny muž. Ne-
nápadný, ale ochotný byť na
blízku svojom dievčaťu. Hľa-
dajúci... Nuž, ale kto z nás nie je
hľadajúci? Dennodenne sa učim
uveriť tomu, že náš život
má zmysel, že tu nie sme náho-
dou a že hádam môžeme vyko-
nať, či zanechať za sebou as-
poň kúsok dobra.

„Akú hudbu počúvaš?“ Pýta sa
ma na najhoršom úseku cesty,
kde sneh prikrýva cestu a my
len s námahou ideme ďalej.

Keď mu poviem, že je to Johnny
Cash, zisťujeme, že ju počúva-
me obidvaja a že film sme tiež
videli obaja a že sa nám veľmi
páčil.

Vezú ma až do S. Hovoria mi
ešte o svojej lyžovačke, o práci
a o mnohom inom.
Na konci mi dávajú naspäť su-
šené jablčka. Hádam im chuti-
li...

Na našej ceste sa vzájomne
stretáme a máme šancu
z ciest, ktoré sú ťažké spoloč-
nými silami spraviť cesty, kto-
ré sú krajšie. S pomocou iných
i s pomocou Božou, ktorý túži
po našom šťastí.

„Boh naozaj nestojí bokom,
ale vstupuje do dejín ľudstva,
„zamiešava sa“ do nášho
života, vstupuje doň, aby ho
oživoval svojou milosťou a
aby ho spasil.“
(František)

20.3. UTOROK

„Zhrešili sme, lebo sme rep-
tali proti Pánovi a proti tebe.
Pros Pána, aby nás oslobodil
od hadov.“ (Nm 21,7)

Kríza ako šanca:

v. 3.: Čo môžeme zmeniť?

Možno ste si túto otázku v
živote už niekedy položili.
Možno ste už aj niečo spravili.
Možno... Dakedy sa rozhod-
neme, ale potom akoby sme
sa nevedeli ďalej pohnúť. Pár
slov o živote jedného z nás,
ktorý pochopil to, čo je pod-
statné zmeniť a kúsok z jeho
cesty...

Zobral ma zo S. Už som tam
stál nejakú tú chvíľu. Modlil
som sa, užíval si pokoja v srdci
a snehových vločiek. Dakedy
v živote človek zostane „len
tak“, lebo vie, že t „len tak“ je
viac, než mnoho toho zdanlivo
podstatného.

Zastavil mi.
Našou spoločnou rečou bolo
stopyvanie. Každý z nás kus
toho v živote prestopoval. Ale
bavili sme sa aj o inom...

„Mám postihnutého syna.
V škole sa necítil dobre. Je
teraz doma. Venujeme sa mu.“
Hovoril mi o tom, akú bolesť,
aké napätie cítil ich syn
v škole. Z jeho reči bolo cítiť
lásku k synovi a túžbu dať mu
to najlepšie.

Potom sme sa bavili o jeho
rodine, o tom, ako býva
v horách, ako má ešte dve
dcéry, o jeho manželke,
o práci... A hlavne o pokoji
a o tom, čo môžeme zmeniť.
„Myslím, že tým najdôležitej-

ším je meniť seba samotného.
Žiť v pokoji.“
A toto z neho vyžarovalo. Po-
koj.
Zaviezol ma až do H., hoci
predtým plánoval ísť inou ces-
tou. Muž, ktorý našiel cestu
k pokoji.

Je zvláštne, že naše túžby
v mnohom zodpovedajú tým
jeho. Ako s nimi nakladáme?
Ako nakladáme so svojim srd-
com? Nie sme na seba krutí,
zli, tvrdí? Vieme prijať seba,
svoju cestu, svoj život v túžbe
naplniť ho na maximum? Mys-
lim, že cesta k pokoji srdca
je v prijatí seba
samotného bez
výčitiek, trýznenia
sa seba
obviňovania
sa.

„Sme povolani
tomuto ohla-
sovaniu načú-
vať a odmiet-
nuť pokúšenie
byť si istí se-
bou samými,
chciet
konať bez Boha,
nárokovat si
absolútnu slobodu
od neho a
od jeho Slova.
Keď objavime
odvahu spoznať
sa takí, akí
sme – k tomu sa
žiada odva-
ha! –, uvedomíme
si, že sme
ľudia povolani
vyrovnávať sa
s našimi slabosťami
a našimi obmedze-
niami. Môže sa
teda stať, že nás
premôže úzkosť,
nepokoj zo zaj-
trajška, strach
z choroby a zo
smrti. To vy-
svetľuje, prečo
mnohí ľudia,
hľadajúc výcho-
disko, niekedy
si vyberú nebez-
pečné skratky,
ako napríklad
tunel drogy
alebo poverčivo-
stí či zničujú-
cich rituálov
mágie.“
(František)

21.3. STREDA

„A Nabuchodonozor vykrikoval:
„Nech je zvelebený Boh Sid-
racha, Mizacha a Abdenaga,
ktorý poslal svojho anjela
a vyslobodil svojich služobní-

kov, čo v neho dôverovali,
prestúpili kráľov rozkaz
a obetovali svoje telá, aby
nemuseli slúžiť a klaňať sa
inému bohu okrem svojho
Boha.“ (Dan 3,95)

Kríza ako šanca:

v. 7.: „Radšej sa zodrať ako
zhrdzavieť“

Je zvláštne, že v dnešnej do-
be tak zameranej na úspech
a sebarealizáciu existujú oso-
by mladšie, či staršie, ktoré
svoje srdce veľkodušne dáva-
jú iným. O jednom staršom
pánovi s úplne mladí-
ckym srdcom bude tých-
to pár riadkov...

Začalo to tak zvláštne.
Požiadal ma o scenár
na divadlo. Muž, ktoré-
ho som v živote nevi-
del, mi volá a prosí
o pomoc. Niečo som
mu poslal a tým som to
všetko považoval za

skončené.
Lenže o pár mesiacov mi znova
volá ten istý muž, či by sme
nechceli prísť pozrieť ich divad-
lo, žeby ich to veľmi potešilo
a tak... Nuž, išli sme. Mysleli
sme si, akí sme dôležití hostia
a ako sme veľmi potrební...
Nuž omylnosť naša každodenná...

To divadlo hovorilo o láske ako
o tom skutočnom zlate, ktoré
robi človeka šťastným. Bolo
jednoduché a plné radosti. Sála
plná divákov spontánne reago-
vala a potleskom odmeňovala
výkony mladých hercov
i výkony speváckeho súboru
dôchodcov, ktorí vhodne dopí-
ňali predstavenie.

Na konci toho všetkého vystú-
pil on, starší pán a hovoril len
pár slov. Tie neboli vôbec dôle-
žité. Oveľa krajšie boli jeho oči.
Vyžarovala z nich neopísateľná
neha muža, ktorý celý život
služi... Bol to moment, keď
som mal pocit, že konanie dob-

ra je tou najkrajšou radosťou,
čo môže človek robiť. On starší
pán (má takmer sedemdesiat
päť rokov) viedol skautský
krúžok, bol v tej dedine staros-
tom, je kostolníkom a toto
bolo už jeho deviate divadlo.
S mladými to nacvičil sám.
A s hrdosťou o nich hovoril.
S veľkým citom a jemnosťou
bolo pripravené aj pohostenie,
kde znovu mali miesto mladí
herci (takmer desať členná
skupina) i starší speváci. Ra-
dosť...

Milí priatelia, čo po nás zos-
tane? Aký bude záver nášho živo-
ta? A ak by tento deň mal byť
mojím posledným, čo by som
ešte rád stihol?
Videl som šťastného muža,
ktorý robí šťastných iných.
Nehovorilo sa tam
o ťažkostiach. Nie. Skôr na-
opak žilo sa tam nádejou. A tu
prajem aj vám, milí priatelia
čitatelia.

„Je dobré poznať vlastné
obmedzenia, vlastné slabosti,
máme ich poznať, ale nie pre-
to, aby sme si zúfali, ale aby
sme ich odovzdali Pánovi. A
on nám pomáha na ceste
zdravovania, berie nás za
ruku, a nikdy nás neponechá
osamotených! Boh je s nami,
a preto sa dnes „tešíme“.“
(František)

22.3. ŠTVRTOK

„Hľadajte Pána a jeho moc,
hľadajte vždy jeho tvár.
Pamätajte na divy, čo učinil,
na jeho znamenania a na výroky
jeho úst.“ (Ž 105, 4 - 5)

Kríza ako šanca:

v. 9.: Cesta vlakom

Málokedy stretnem vo vlaku
zhovorčivých ľudí. Je to asi aj
tým, že veľmi vlakom neces-
tujem. Včera som inú mož-
nosť nemal. Ale to stretnutie
s jednou rodinkou naozaj stá-

lo za to. Pár slov o nádeji
a láske.

Nasadli do toho istého kupé.
On, ona a ich malý A. Rozložili
si veci a začali spoločne
„džavotať“. Jedna zdanlivo
obyčajná rodinka. Malý A. si
vypýtal PSP a začal sa hrať.
Oco komentoval jeho výkony
a mamina občas prehodila do
toho pár slov. Zdanlivo obyčaj-
ná rodinka, až kým...

„Daj si to dole. Neboli ťa to?“
Malému A. odlepovali z jeho
malickej rúčky leukoplast, kto-
rý tam mal. Tváril sa hrdinsky,
ale bolo vidno, že ho to dosť
bolí.

Mamina potom vytiahla niekoľ-
ko A4 z výsledkami z operácie,
na ktorej boli spoločne so svo-
jím malým synčekom.

Z kontrol, vyšetrení
a dookola... Zvláštne, že popri
tom dokázali žartovať, pokoj-
ne sa zhovárať a svojou láska-
vosťou a dobrotou prechádzať
cez (zrejme) nie príliš dobrú
zdravotnú situáciu svojho syn-
čeka... Pokoj.

„Mami, nechajte ma chvíľu
samotného, musím premýš-
ľať.“ Malý možno päťročný
„štuplík“ vyšiel z kupéčka
a dospelácky zavrel za sebou
dvere, aby mohol byť sám so
sebou. Ktovie, čo mu hmýrilo
v jeho malej hlavičke...

Celú dobu bolo cítiť, že sa majú
radi. Možno práve tá jedna
z tých tak veľmi potrebných
prísad nášho života, naša ses-
tra bolesť ich väčšmi zblížila.
Ktovie, to sa asi nikdy nedo-
zviem.

Prajem vám blízkosť ľudí
a prijatie.

„A my máme opravdivú a
veľkú nádej v Bohu Otcovi,
bohatom na milosrdenstvo,
ktorý nám daroval svojho
Syna, aby nás spasil, a toto je
naša radosť. Máme aj toľké
zármutky, ale keď sme opravi-
diví kresťania, je tu tá nádej,
ktorá je určitou malou